

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ В ПАМЕТ НА ДЖУДИТ КОРТРАЙТ

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Мина доста време, додето в Ланкастър проумеят защо в оная понеделнишка утрин Мърл Рандолф се самоуби с бащината си пушка тъкмо когато биеше първият училищен звънец. Преди всичко, да се самоубие момче на осемнайсет години беше нечувана трагедия; освен това никой в Ланкастър не можа да види и най-дребната причина, поради която момък като Мърл Рандолф би посегнал на живота си.

Майка му, Сара Рандолф, дочу гърмежа няколко минути след като Мърл закуси и тръгна за училище, но не обърна внимание — в последно време съседите се бяха пристрастили към стрелбата и често изпразваха пушките, карабините и пистолетите си по консервени кутии и разни други такива мишени.

Но когато бащата на Мърл (Джордж Рандолф от години бе навикнал да затваря по пладне магазина и да се връща за обяд) се прибра, Сара си спомни пушечния изстрел и реши да сподели с Джордж, защото колкото повече си мислеше, толкоз по-необикновено ѝ се струваше да се учи някой да стреля в такъв ранен час. Като свърши обедата, Джордж излезе от къщата, прекоси задния двор и се намери зад гаража. И едва сега се разбра, че Мърл Рандолф се е самоубил.

Мърл караше последна година в гимназията и освен дето му пишеха добри бележки по всички предмети, беше още звездата и най-точният стрелец в баскетболния отбор от две години насам. Срещите за първенството бяха приключили предната събота вечер, когато отборът на Ланкастърската гимназия спечели със 72:64 срещу един от първите гимназиални отбори на Ню Орлеан.

Естествено резултатът повиши настроението на цял Ланкастър; нюорлеанските вестници дори похвалиха ланкастърци, победили отбора на училище, десеторно по-голямо от ланкастърското. Ланкастър беше градче с около четири хиляди жители, занимаващи се предимно със земеделие и дърводобив; сгушено в онези залесени с борови гори краища, които обхващаха крайбрежната равнина, то се намираше на близо шейсет и пет мили североизточно от Ню Орлеан. Средното училище в града наброяваше приблизително триста момчета и момичета в първоначалните и основните паралелки и около сто и петдесет ученика в горния курс.

Миналата година през септември, в началото на учебната година, в Ланкастърското училище дойдоха две нови учителки — едната беше Ив Грейсън, преподаваше на отделенията, а другата се наричаше Джудит Кортрайт — назначиха я в забавачницата.

Ив и Джудит бяха завършили Щатския учителски колеж, две години бяха живели заедно в една стая и още оттогава мечтаеха един ден да почнат работа като учителки в едно и също училище. Бяха много щастливи и доволни, когато скоро след завършването им съобщиха, че съветът на Ланкастърското училище разгледал молбите им и решил да ги приеме на работа, че дори само за през учебната година щели да им уредят общо жилище в някаква частна къща. Писмата, които получиха от Ланкастър, носеха подписа на Джордж Рандолф, председател на училищното настоятелство.

За разлика от Джудит, която беше затворена, неразговорлива, тъмнокоса, Ив Грейсън имаше светлоруси коси, жив, безгрижен и енергичен характер. Беше на двацет и една, с една година по-млада от Джудит, и за четирите години в колежа успя да завърже приятелство с десетина млади мъже, както и с някои от неженените си преподаватели. Ето защо нямаше нищо чудно, дето Ив се разтревожи и се почувствува безкрайно нещастна, като научи с пристигането си в Ланкастър, че училищният съвет тук най-строго изисква от неженените учители да определят срещите си само в празничен ден и никога през седмицата.

Ив веднага се възпротиви на това и един вторник се появи публично с млад чиновник от банката; два дни по-късно получи от съвета изричната забележка, че ако в бъдеще не спазва изискванията на съвета, то училището би могло да мине и без нейните услуги. В последния абзац на забележката съветът изказваше мнението, че учителите едва ли биха дали достоен пример на учениците си, ако, додето не е привършила учебната седмица, се отдават във вечерните часове на разпуснат живот. Тъй се стигна до там, че Ив Грейсън си подаде оставката още в края на първата седмица от назначението си и незабавно отпътува с автобуса за Ню Орлеан.

Джудит се натъжи от случилото се, защото от две години Ив и тя доста се бяха сблизили, но съзнаваше, че е съвсем безсмислено да спори с твърдоглав и своенравен човек като Ив Грейсън. Ив се помъчи да придума Джудит също да си подаде оставката и заедно да заминат

за Ню Орлеан, но Джудит желаше да продължи учителската си кариера и още от началото да преуспее — при това нямаше намерение скоро да се омъжва и се надяваше, че години наред ще има възможност да учителства.

Но понеже не искаше да загуби приятелството на Ив Грейсън, тя обеща до края на учебната година да я навести в Ню Орлеан, разбира се, в неделните дни. Когато Джудит я запита с каква работа ще се заложи в Ню Орлеан, за да се издържа, Ив се изсмя и я посъветва да не се тревожи. Припомни ѝ само, че в колежа през летните ваканции неведнаж е прескачала до Ню Орлеан и че там съвсем не ѝ е чуждо.

През първия срок Джудит се запозна с няколко млади мъже от градчето и в седмичните почивки някои от тях дори ѝ определяха срещи. Но общо взето, никой в Ланкастър не ѝ направи особено впечатление, а най-малко ѝ минаваше мисълта за женитба. Въпреки че в писмата си Ив Грейсън непрекъснато я викаше и настояваше да отиде при нея в Ню Орлеан, обещавайки ѝ запознанства с интересни мъже, по коледните празници Джудит замина при родителите си някъде в северната част на щата, където баща ѝ притежавал дръгстор.

Всеки път Джудит обещаваше на Ив скоро да ѝ гостува в Ню Орлеан. Ив с подробности ѝ бе описала удобния апартамент, който наела, покъщнината, двете спални и грамадния хол и редовно приключваше писмата си с молба да заживеят двете в това жилище. Все още не съобщаваше как се препитава, макар Джудит да се интересуваше от това във всяко писмо.

В края на коледната ваканция Джудит се върна в Ланкастър — на гарата я посрещна Мърл Рандолф.

Мърл я чакаше на перона със срамежлива момчешка усмивка, здравата се мъчеше да прикрие някак руменината на бузите си, каза, че бил с автомобила на баща си и че дошъл да я отведе до квартирата. Като се качваше в колата, тя си помисли, че Мърл — вероятно след големи протести — е бил изпратен от баща си да я посрещне, да ѝ помогне за багажа и че всичко това е чисто и просто учтив жест от страна на председателя на училищното настоятелство.

На минаване през града Джудит няколко пъти се опита да заговори Мърл, но в нейно присъствие, очевидно смутен и

стеснителен, той отвърщаше само с нервно кимване или поклащане на глава.

Най-сетне, когато стигнаха къщата, където живееше Джудит, Мърл спря колата и с рязка и неочаквана храброст я изпревари и преди да си е отворила вратата, хвана ръцете ѝ. Стаила дъх, Джудит изненадано се обърна.

— Мис Кортрайт... — развълнувано почна Мърл и гласът му заигра. — Мис Кортрайт...

Цялото му лице пламна и тя усети неудържимото треперене на ръцете му.

— Какво има, Мърл? — колкото може по-спокойно попита Джудит. Няколко пъти бе забелязвала срамежливия му поглед в училище и кой знае как долавяше, че докато е на двора с дечурлигата от забавачницата, Мърл я наблюдава отдалече. Веднаж дори, като се прибираше един късен следобед у дома, тя ненадейно почувствува, че Мърл Рандолф я следи, извърна се, но никого не видя. — Кажи какво има, Мърл — повтори тя и го погледна право в очите.

— Мис Кортрайт, искам нещо да ви помоля... — колебливо каза той.

— За какво да ме помолиш, Мърл?

— Мис Кортрайт, искам да ви видя... — той бързо отмести поглед. — Може ли, мис Кортрайт, ще позволите ли?

— Разбира се, Мърл — усмихна се тя. — Нали сега ме виждаш.

— Не така... другояче.

— Как другояче, Мърл?

— Как да ви кажа, другояче...

Гледаше я умолително, сякаш просеше да го разбере за какво говори. Тя поиска да му каже, че е разбрала, но се зачуди какво точно да изрече и какво точно би трябвало да стори, за да го избави от неудобното положение, но в същото време се уплаши да не го окуражи. Усети, че през тялото ѝ преминава тръпка.

— Ще позволите ли... Мис Кортрайт?

— Как другояче, Мърл?

— Искам да се срещнем довечера...

— Защо? — Тя се обърна на другата страна. Сега вече бе сигурна, че е схванала значението на думите му, но заедно с това нещо събуждаше в нея желание да го слуша. — Кажи защо, Мърл?

— Защото... защото ви харесвам... Мис Кортрайт и бих искал...

— Не, Мърл — рязко отвърна тя, погледна го в лицето и твърдо тръсна глава. Сега беше моментът да го обезкуражи. — Това е невъзможно.

— Защо не? — отчаяно попита той. — Или не ме харесвате...

— Не това, Мърл. Разбира се, харесвам те. Ти си много добро момче. Просто ти се възхищавам. Но аз... аз съм учителка, а на една учителка просто не ѝ отива да си определя срещи с учениците, и то такава среща, за каквато намекваш. Разбираш, нали?

— Никой няма да узнае, мис Кортрайт — настоя той и стисна ръцете ѝ. — Ще дойда у вас довечера, като се стъмни, никой нищо няма да разбере. — С всяка дума Мърл се примъкваше до нея и като я притисна, тя усети всяко негово опнато мускулче, за миг притвори очи и си каза, че не бива да му разреши да я целуне, побоя се — допусне ли това, ще изгуби контрол над себе си. — Вие сте много хубава, мис Кортрайт — дрезгаво говореше той, — всичко ви е хубаво, по-хубаво момиче не съм виждал. Откак сте учителка при нас, всеки ден ви наблюдавам, и все по-хубава ставате. — Той стисна ръцете ѝ в силните си лапи. — Нека дойда довечера! Моля ви се! Позволете ми, мис Кортрайт!

Джудит въздъхна дълбоко, мило му се усмихна и бавно поклати глава.

— Не Мърл — тихо рече тя, мъчейки се да е колкото може любезна. — Не забравяй, аз съм на двайсет и две, а ти си само на осемнайсет. Дори да не бях учителка, дори ти да не беше ученик, разликата си остава. Сега нали разбираш?

— Че това няма значение! Мен това не ме интересува — запротестира той.

— Но за мене има, Мърл — решително рече тя и се помъчи да дръпне ръцете си. — За мен има огромно значение.

— Не виждам защо — той беше разочарован.

Тя отново му се усмихна.

— Един ден ще разбереш, Мърл.

С неочаквано Движение той я обхвана и я притегли към себе си, а тя разбра, че не се ли отскубне веднага, сигурно ще я целуне. Като го блъсна с всичка сила, тя успя да отвори вратата и скочи от автомобила.

Тих и натъжен, Мърл пое двата куфара, без да я погледне, и ги отнесе пред вратата на къщата. Стовари ги на земята, незабелязано я стрелна с поглед, завъртя се и хукна към колата. Очите ѝ бавно се напълниха със сълзи и додето автомобилът не се изгуби нагоре по улицата, Джудит не помръдна от мястото си.

В петък, щом удари последният звънец, Джудит взе първия автобус за Ню Орлеан.

Преди няколко дни писа на Ив Грейсън, че ще ѝ гостува в края на седмицата, а Ив ѝ отговори с възторжена телеграма. В Ню Орлеан пристигна на здрачаване и до апартамента на Ив отиде с такси.

Не бяха се виждали четири месеца и цели два часа бърбиха и се смяха за всичко, което им мина през ума; от самото начало обаче Джудит внимаваше да не спомене нищо за Мърл Рандолф. Ив няколко пъти се помъчи да убеди Джудит, че до края на учебната година трябвало непременно да я посещава всяка седмица. Джудит обеща, когато може, да идва, Ив пълнеше чашите с уиски и вдигаха наздрависи за предстоящите недели.

След няколко чаши Джудит най-сетне разказа на Ив за Мърл Рандолф — как непрестанно я преследвал, как ѝ пращал умолителни бележчици и настоявал да я посети, как оставял тези послания върху катедрата ѝ или ги пъхал под вратата.

— Хвърлило ти е мерак момчето — с тон на всезнаеща рече Ив. — Защо не го пуснеш една вечер при себе си?

— О, но това е невъзможно! — възпротиви се Джудит. — Рисковано е. Току-виж разбрали и ще се наложи да си подам оставката и да напусна Ланкастър. Освен това, знам ли какво може да се случи, ако останем насаме?

— Мен, ако питаш, — засмя се Ив, — ще бъде най-грандиозният сеанс на целувки в историята на Ланкастър.

— Та нали тъкмо от това ме е страх — призна си Джудит.

Късно вечерта — бяха се нахранили — телефонът няколко пъти иззвъня. Ив отговаряше, че е заета и молеше да я потърсят отново на другата вечер. През цялото време, додето не си легнаха в полунощ, Джудит се мъчеше да изкопчи от Ив точно какво работи, но Ив се засмиваше, казваше, че това съвсем не е толкова важно, за да го

обсъждат в момент, когато след дълга раздяла най-после са заедно, когато има безброй други интересни теми за разговор.

На втория ден, събота, късно след обед — Джудит вече се стягаше да се връща в Ланкастър — телефонът пак иззвъня. Ив поговори с някого, после обясни на Джудит, че след малко щял да дойде някакъв неин приятел. Миг преди да се позвъни, Ив помоли Джудит да поседи в съседната стая. Още незатворила вратата зад себе си, Джудит дочу в хола мъжки глас, а след малко отчетливо хлопна и вратата от спалнята на Ив. Измина половин час; от съседната стая долитаха гласове и звуци, които тя не можа да разбере. Не мина много, и на нейната врата се почука, тя отвори — беше Ив, влезе и се отпусна на леглото.

— Къде ти е приятелят! — попита Джудит.

— Отиде си.

— Тъй скоро?

Ив кимна.

— Винаги ли тъй скоро си отива?

Ив се усмихна:

— Какво искаш да кажеш, Джудит — те или той?

— Не разбирам — каза Джудит.

Ив се надигна от леглото.

— Да пийнем нещо, Джудит.

Отидоха в кухничката и напълниха две чаши с лед и уиски. Не размениха ни дума, върнаха се в хола и седнаха на канапето.

— Вярвам, пак ще дойдеш другата неделя — каза Ив. — Ела, Джудит.

— Не знам ще мога ли толкоз скоро. Но ще дойда, стига да ме искаш, пак ще дойда.

— Тогава обещавай след две седмици да си тук, искам да те представя на моите приятели. Сигурна съм, ще ти харесат.

— Дадено — съгласи се Джудит, — обещавам.

Беше пак събота, топла пролетна вечер. Джудит пак гостуваше на Ив. Вече два месеца, разпуснеха ли учениците петък следобед, тя се мяташе на автобуса, напускаше Ланкастър и неделя късно вечерта се връщаше от Ню Орлеан.

Тази вечер телефонът бе звънял няколко пъти и както бяха свикнали напоследък, редуваха се на слушалката. Малко след единайсет телефонът отново звънна — беше ред на Джудит. Някой, не си каза името, питаше може ли да дойде веднага.

Когато се позвъни, Ив си беше в стаята; отвори Джудит. Стъписа се, отстъпи назад и дигна ръка към устата си. Макар и в слабо осветеното антре, Джудит веднага го позна. Повече от всякога я порази високата мускулеста снага на Мърл Рандолф, късата му светла коса и срамежливото изражение. Без да я погледне, той влезе, стигна средата на хола и спря, оглеждайки се в необичайната обстановка.

Джудит затвори бавно вратата, облегна се о нея, а в главата ѝ се подгониха безредни мисли. Още недошъл на себе си, Мърл се извърна и като я видя, изумен отвори уста.

— Мис Кортрайт... — едва чуто промълви той, — мис Кортрайт, какво търсите тук?...

Джудит не успя да отговори. Стоеше, притиснала гръб до вратата, стискаше ръце и се задъхваше. Стаята сякаш ненадейно се изпълни със задушаваша, разтопена горещина.

— Но... мис Кортрайт... вие нали не сте... — невярващ, се запъваше Мърл и клатеше глава.

— А ти какво търсиш тук, Мърл? — безсилно попита тя.

— Имахме тази вечер мач в Ню Орлеан... спечелихме със 72:64. Последният мач от първенството. Треньорът ни позволи да се поразходим из града, на кино да отидем, ако щем и до полунощ да не се прибираме в хотела. Уж тръгнах на разходка, а някой ми тикна телефонния номер в ръцете — обади се, казва, ако искаш, — но отде да зная, че вие...

Джудит с мъка се усмихна.

— Радвам се, че Ланкастър е спечелил мача.

В стаята настъпи миг тишина.

— Какво ще правиш сега, Мърл? — попита го Джудит.

Мърл поклати глава.

— Не зная, мис Кортрайт... но тук не мога да остана! Отивам си.

— Чакай, Мърл!...

Той закричи към вратата с големите си крачки и Джудит се отдръпна. Отвори със замах и без да я погледне, хукна на улицата, Джудит затвори след него и за по-сигурно заключи.

Като се допря до канапето, усети, че очите ѝ се пълнят и се строполи. Мина време, после сепнато разбра, че Ив я разтърсва и я моли да ѝ разкаже какво се е случило. Но Джудит стисна още по-силно очи и извика от болка — вик, събрал всичкото отчаяние на сърцето ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.